

Για το κληρονομικό δικαίωμα και τη ψήφο για τη κατάργησή του

Δεν υπάρχει παρά μια απλή διαφορά μεταξύ της άποψης εκείνων των κολεκτιβιστών που πιστεύουν ότι είναι άχρηστο να ψηφίσουμε για να καταργήσουμε το κληρονομικό δικαίωμα εφόσον ψηφίσαμε «για συλλογική ιδιοκτησία», και αυτών των κολεκτιβιστών που σκέφτονται, όπως κι εμείς, ότι είναι χρήσιμο έως κι απαραίτητο να το κάνουμε.

Τοποθετούν τον εαυτό τους εξ ολοκλήρου στο μέλλον και, λαμβάνοντας τη συλλογική ιδιοκτησία ως αφετηρία, ανακαλύπτουν ότι δεν υπάρχει πλέον κανένας καλός λόγος να ασχοληθούμε με το κληρονομικό δικαίωμα.

Εμείς, αντίθετα, έχουμε ως αφετηρία το παρόν, όπου βρισκόμαστε υπό το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας που θριαμβεύει, και βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα εμπόδιο στην πρόοδό μας προς τη συλλογική ιδιοκτησία: το δικαίωμα της κληρονομιάς. Πιστεύουμε λοιπόν ότι πρέπει να ανατραπεί και να καταργηθεί.

Η έκθεση του Γενικού Συμβουλίου [της Διεθνούς] λέει ότι εφόσον η δικαστική πραγματικότητα είναι μόνο αποτέλεσμα οικονομικών πραγματικοτήτων, η μετατροπή της τελευταίας αρκεί για να καταστρέψει την πρώτη. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι όλα όσα ονομάζονται δικαστικά ή πολιτικά δικαιώματα στην ιστορία είναι μόνο η έκφραση ή το αποτέλεσμα ενός καθιερωμένου γεγονότος. Αλλά είναι επίσης αδιαμφισβήτητο ότι το δικαίωμα, που είναι αποτέλεσμα προκαθορισμένων γεγονότων ή συμβάντων, καθίσταται η αιτία των μελλοντικών γεγονότων, ένα πολύ πραγματικό, πολύ ισχυρό γεγονός που πρέπει να ανατραπεί εάν θέλουμε να φτάσουμε σε μια τάξη πραγμάτων διαφορετική από αυτήν που υπάρχει τώρα.

Έτσι, το κληρονομικό δικαίωμα, όντας κάποτε το φυσικό αποτέλεσμα του βίαιου σφετερισμού του φυσικού και κοινωνικού πλούτου, έγινε η βάση του πολιτικού Κράτους και της δικαστικής οικογένειας, που εγγυάται και επικυρώνει την ατομική ιδιοκτησία. Ως εκ τούτου, πρέπει να καταψηφίσουμε αυτό το δικαίωμα.

Έχουμε μιλήσει πολύ για την πρακτική. Λοιπόν, στο όνομα της πρακτικής, σας καλώ να ψηφίσετε για την κατάργηση του δικαιώματος κληρονομιάς.

Έχει ειπωθεί σήμερα ότι η μετατροπή της ατομικής ιδιοκτησίας σε συλλογική θα συναντήσει σοβαρά εμπόδια μεταξύ των αγροτών, των μικρών γαιοκτημόνων. Και πράγματι, εάν προσπαθούσαμε να απαλλοτριώσουμε αυτά τα εκατομμύρια των μικρών αγροτών με διάταγμα μετά τη διακήρυξη της κοινωνικής εκκαθάρισης, θα τους αναγκάζαμε αναπόφευκτα να αντιδράσουν και θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουμε βία εναντίον τους για να τους εντάξουμε σε επανάσταση, δηλαδή, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε κάποια αντίδραση εναντίον τους ώστε να τους φέρουμε υπό την επανάσταση.

Τότε θα ήταν καλό να τους αφήσουμε ουσιαστικούς κατόχους αυτών των αγροτεμαχίων που κατέχουν τώρα. Αλλά αν δεν καταργήσετε το δικαίωμα της κληρονομιάς, τι θα συμβεί στη συνέχεια; Θα αφήσουν τα αγροτεμάχια αυτά στα παιδιά τους, ενώ το Κράτος θα επιβάλει κυρώσεις στα δικαιώματά τους.

Θα διατηρήσετε και θα διαιωνίσετε την ατομική ιδιοκτησία, που ψηφίσατε να καταργηθεί και να μετατραπεί σε συλλογική ιδιοκτησία.

Αντιθέτως, αν διεξάγετε την κοινωνική εκκαθάριση ταυτόχρονα με την κήρυξη της πολιτικής και νομικής εκκαθάρισης του Κράτους, εάν καταργήσετε το δικαίωμα της κληρονομιάς, τι θα μείνει για τους αγρότες; Τίποτα πέρα από την *de facto* κατοχή, και αυτή η κατοχή, στερημένη από όλες τις νομικές επικυρώσεις, δεν θα προστατεύεται πλέον από την ισχυρή προστασία του Κράτους και θα μετασχηματιστεί εύκολα από την πίεση των επαναστατικών γεγονότων και δυνάμεων.

Σχετικά με το ζήτημα του κληρονομικού δικαιώματος: [Ομιλίες στο Συνέδριο της Βασιλείας \(Ελβετία – 1871\)](#)

Από: rabidproletarians